

Φύσιν ότι πολύ την εξέπληξεν ή απάντησί της διότι ενθ' πρό καιρού την ήσπασθη ως φίλην της, τώρα της ζητεί τάρχηκα άλλ' ως κοπιώδη όλίγον και θέ την εύρη, όπως την ήυρε κ' εκείνη — τὸ Κερβάνιον τῆς Ἐρήμου συχαίρει τὸ δουλοῦδι τῆς καρδιάς διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ ζητεῖ τάρχηκα του.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ὁ Δωρητῆς Ὀρειφών μετὸν Γλυκὺλαλον Ὀνον, Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων, Ποίος Βίμαι, Αἰ-Λάϊφ τῶν Πατισίων καὶ Λάριδά τοῦ Ὀραίου — ὁ Χειμωνιάτικος Ἡλιος μετὸν Κανουτικὸν Ἡλιον καὶ Φροῦ-Φροῦ — ἡ Λεχισιμένη Πελερίνα μετὸν Γλυκείαν Μαυιάν, Ἰσθμὸν τοῦ Παραμῦ καὶ Ποῖος Βίμαι — τὸ Αἰ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως μετὸν Ἄλσοε τῆς Κηρισσιᾶς καὶ Ψάραν Λούλαν — ἡ Ἰδανικὴ Γλυκίτης μετὸν Κερτρὶ καὶ Ἀργῶν Γκατέ — τὸ Ἀργῶ Περιστεράκι μετὸν Κοπηλάτιδα Κόθρον, Ρομαντικὴν Καρδιάν, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Αἰ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως καὶ Ἀριστέα — ἡθερινὴ Βροχὴ μετὸν Νοσταλγὸν Ἐλληνα, Κυρίαν Τρομάρα, Παρήγορον Ἄγγελον, Ἀγνήν Φιλίαν καὶ Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν — τὸ Σπήλαιον Δοξαπατῆ μετὸν Ὀρίωνα, Τῶν Μπουλ. Ρομαίων Κικέρωνα, Ἀήτητον Ἐλληνα καὶ Κλεόθουλον τὸν Λίνδον — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μετὸν Πικραμένην Καρδοῦλαν, Ταπεινὸν Γιασεμί καὶ Ὀρίωνα — ἡ Νῆσος τῶν Φαϊάκων μετὸν Πάλλουσαν Καρδιάν, Ζωηρὰν Φλόγα καὶ Λευκὴν Ἀνακίαν — ὁ Ἰπερήφανος Ἰσπεὶς μετὸν Κερδῶν Ἐρμῆν — ὁ Ἄετος πῆς Ἐρήμου μετὸν Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Βοσκῶν τῆς Ἐρήμου, Μαῦδην Προσωπιδόφορον καὶ Μικρὸν Καλλιτέχνην. (Τὰ ἄλλα, ἐλλείπει χώρου, εἰς τὸ προσεχές.)

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλκι: στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἡσῶν τῶν Φαϊάκων (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου καλὴ ἡ πρότασις σου καὶ τὴν ἔχω ὑπέψει μου). Κρόταλον (ἔσται) ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ καὶ σοὺ χαρίζεται ὅλα τὰ μακαρόνια πού θά φυτρώσουν, διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἔλθῃ διὰ τὰ μοιρασθῆταί. Ἰπερήφανον Ἰσπεά (πολὺ μ' ἐλύπησεν ὁ θάνατος τοῦ δυστυχῆς μκα φίλου). Ἄετον τῆς Ἐρήμου (κ' ἐγὼ ἐθαύμασα πολὺ τὴν προκοπὴν τοῦ φίλου σου, ὁ ὄπιος ἐντός δύο ἐτῶν κατώρθωσε νὲ μᾶθη γράμματα καὶ νὰ γίνῃ καὶ ὑπάλληλος Γραφεῖου!) Ὁβελισκὸν τῆς Κλεοπάτρας (ἀπολύτως, κανὲν παραπονοῦν δὲν ἔγω ἐναντίον σου!) Φθισοπωρενδρ Ρόδορ (δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχη: ἀλλήλο-γραφίαν μετὰ σοῦ γράφει, διότι μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων ἐπιτρέπεται.) Λευκὸν Κρίνον, Τριπτόλεμον (φίλος μου καὶ τὴν μικρὰν σου ἀδελφὴν, πού διαβάζει μετὸσιν εὐχαρίστησιν τὸν Ἰάκην καὶ Τοτόν.) Ἀροσούλαν τῆς Ὀσσης (δὲν ἔβαλα ὅτι περιμένεις ἀνυπομόνως τετραδίων παρὰ τῆς Ε. Α, διότι τοιαῦται πληροροφίαι πάντοτε παραλείπονται ὡς περιτταί. ὁλοι ὅσοι ἀνταλλάσσουσι Μ. Μυστικά, περιμένουν τὰ τετραδία ἀνυπομόνως.) Παλλίδα (ἐγνωσάσα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἶσαι καὶ τώρα αθερμὴ φίλη, ἀφοῦ ἔχης ὄλον τὸ δικαίωμα νὰ με διαβά-ζης καὶ νὰ μου γράφης, ὡς ἀδελφὴ συνδρομητρί-ας μου πολὺ εὐμορφά μου διηγῆθης ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον τῆς νηπιακῆς σου ἡλικίας δὲν θά θυμηθῆς καὶ κανένα ἄλλο; . . .) Δο-ρέ-μί, Χιονόκοπη Ταῦρετον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμα) Ὁράτιον Κόκλην (τὸ παραδέχομαι ὅτι εἶς τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου ἔ-χεις πολλὰ μαθήματα ἄλλ' ὅμως εἰμπορεῖς νὰ οικονομῆς ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ μου γράφης κά-που-κάπου.) Πίθηκον τοῦ Βοργέου ([Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπιστολήν σου ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1898, διὰ νὰ σκοτώσης τὰς ἀναί-ρας ὥρας τῆς ἀναρρώσεώς σου ἐλπίζω ὅτι ἔγι- νες πλέον ἐντελὸς καλῶ.)

Ἀλεξάνδρον Β. Φι-λαλήθου (εὐχαριστῶ σοῦ ἔστειλα τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχείου ἔχεις καιρὸν νὰ στείλῃς λύσεις, διότι πάντοτε διδῶ προθεσμίαν ἐνδ' ἡμῶν καὶ περισσοτέρον.) Ἰωάννην Στ. Χαζάπην (εὐ-χαριστῶ) Μαθῶν Χιόρα (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐξοπάθωμα, καὶ χαίρω πού σ' ἀρέ-σουν τόσον τὰ ἐφετινὰ ἔργα.) Μαρίαν Γ. Εὐσταθοπούλου (νομίζω ὅτι εἰμπορεῖς κάλ-λιστα νὰ μου γράφης καὶ νὰ λαμβίνης μέ-ρος εἰς διὰν τὴν κίνησιν, καὶ ἔς εἶσαι τότε μακρὰν ὄμιλος εἶνε μακρύτερα, καὶ πάλιν προ-φάνουν διότι ἐπιτήδες διδῶ προθεσμίας μακρὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμα) σήμερον, βλέ-πεις, σοῦ ἀπαντῶ εἰς ἐπιστολήν σου ὅπου 2 Φε-βρουαρίου ἔ. δὲν εἶνε καὶ πολὺ τὸ διάστημα!) Ὁρέλιον Τρωαδίτην, Κλεάνθην Λογοθέτον (ἔλαβα) Ἀναγρον 16 ὁποῖος δὲν παύει νὰ ἐξο-παθῶν) Ἀρθος τοῦ Σολωμοῦ (ἔστειλα) [ΕΕ] διὰ τὴν ὄριαν ἐπιστολήν.) Κωνσταντῖνον Κ. Μάνδρον (εὐχαριστῶ) Ἀεροναυτοπούλαν, Μεγαλοπροεπὴ Φύσιν (!!!) ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη κ' ἐξετελέσθη θά εἶδες βέβαια ὅτι σοῦ ἐνέκραμε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ἀλλ' ἦτο πλεον ἄργα διὰ νὰ βάλω, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶν σου, τὰ ἐρωτηματικά καὶ τὰ θαυμαστικά.) Ἀνεμόμυ-λον (μὴν ἀμφισβόλλης ὅτι κάθε Σάββατον τακτι-κώτατα θά λαμβάνης τὸ φύλλον ἐμῆκαμεν πλε-ον εἰς τὸν τακτικὸν ὄμιλον.) Παμφύλιον Κόλ-σον (τὰ χροῖματα ἐλήφθησαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα σ' εὐχαριστεῖ καὶ ὁ κ. Φαῖδων διὰ τὰς εὐχάς.) Κερβάνιον τῆς Ἐ-ρήμου, Πειραϊκὴν Νίκτα (εἶνε ἐλεύθερον μό-νον τὸ δευτέρον) Δ. Γ. Δαϊσπόρον (ἔστειλα) Ἀρῶν τοῦ Κάμπου (ἔστειλα) Ἐλληρικὸν Ἡ-ρώσιμον (οἷνε κ' ἐγὼ δὲν εἰξούρω ἀκούη!) Με-σολογγεταιί (πολὺ του ἐκακοφίην τοῦ Ἀνανία ἡ ἐπιβάσις τῆς μητέρας σου εἰς τὴν συνταγὴν τῆς ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴ σε ἀφίσῃ νὰ διώσῃς στυ-πύχαρον, ἀφοῦ τὸ ἀδελφάκι σου ἐκατάπιε με-λάνην!) Παναγῶ Παρόντα (μου ἤρσεν ἡ μετάρρασι, σου ἐκ τοῦ τουρκικοῦ μερικὸι σί-χοι μάλιστα. — τὰ δύο πρῶτα τετραστιχα πῆχ: — πολὺ εὐμορφῶ.) Ἰδανικὴν Γλυκίτητα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιτολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Φε-βρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου

Ὁ χύτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζομένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μᾶς εἰς φακέλλους, ἑν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

98. Ἀεξιγράφος:
 Ἐν στοιχείῳ συννηθῆ Μετὰ νῆσου τοῦ Αἰγαίου, Καὶ τὸ ὄνομα Ρωμαίου Στρατηγῶ ἐφανερώθη.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νικητῆρα.

96. Στοχειογράφος:
 Ἀφοῦ εἶμαι καθὼς εἶμαι, τί με ὤρεϊε νὰ ζήσω; Ἄχ ὄλοι μου, τρεῖς ἄλοι μὲν! Ἐκοφα τὴν κεφαλὴ μου Κ' ἔπεσα ἔς τὸ φαγητό σου, νὰ χαθῶ, ναυτοκτο- [νήσω!!]

97. Ἀσπῆρ:
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Ἡλίου

98. Ἀναγραμματισμός:
 Εἰς τὰ σπλάγγνα σου μ' εὐρίσκεις Ὅπως εἶμαι ἐν μάφισσι; Καὶ εἰς ὄλους τοὺς λειψιῶνας, Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κερατῖνου Κόλλου

99. Ἐπιγραφὴ:
 Α Σ Α Σ Ε Ε Σ Η Ν
 Ο Ν Η Ε Λ Ι Ρ Η Σ
 Ν Π Σ Ε Υ Θ Ε Γ Ο Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λεῖτου τῆς Ἀθήρας

100. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις:
 Ὁ Ἀιδάκαλος: — Τί μέρος λόγου εἶνε ἡ

Ὁ Μαθητῆς: — Ἐπιθετοί, τριγενές καὶ τρικατάληκτον

Ὁ Ἀιδάκαλος: — Ὅχι δά! μὰ πᾶς κάμνον τὰ τρεῖς γένη;

Ὁ Μαθητῆς: — Ὁ ἡ

Ὁ Ἀιδάκαλος: — Ἀλλά, ἀνάητε, τὸ ἀρ-σενικὸν εἶνε Ἀθηναῖος στρατηγός, τὸ θηλυκὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος; καὶ τὸ οὐδέτερον σημαίνει χάσμα ἢ εἶδος ἔθους!

101-103. Μαγικὸν Μέλος:
 Ἡ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων εἰς ἑνὸς μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ σχηματισμοῦ, ἄλλας τῶσας λέξει: ἀντί, ὄρια, ὀπλίτης, Ἰβη, ἀμφί.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κλειδῆς τοῦ Πόντου

106. Διπλῆ Μεσοστιχίς:
 Τὰ δύο μεσαῖα γράμματα ἐκάστης τῶν ζη-τομένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν τὰ ὀ-νόματα δύο ἀρχαίων πόλεων:

1, Αἰγυπτιακὴ θεότης. 2, Ἀπόστολος. 3, Κάτοικος νῆσου τοῦ Αἰγαίου. 4, Τετραπόδον. 5, Μέγας Βασιλεὺς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀέριου

107. Φωνηεντούλιπον:
 λλ - μν - βλ - νθρν - λλ - δ - θ - κλ

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀφῆς τοῦ Κάμπου

108. Γρῦφος:
 1 1
 1 1
 :: ὦν+ἄν: πᾶ! θ' 1 βλητ/Δ :: 1/1

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐθεῖου Ὀριζήοντος

Η προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1905, με δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ λαχεῖον, κτλ., κα-θὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β'. Διαγω-νισμῶ ἔσπαθώματος, λ ἡ γ ο υ ν ὁ ρ ι σ τ ι κ ῶς τὴν 28 Φεβρουαρίου ε. ε.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἡλῆς λεπτά 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μᾶς λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 ἡλῆς, δηλαδὴ καὶ αἱ διελγόμεναι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 ἡλῆς.

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελετήρια τοῦ ἔξωτερου. — Κλεομένης Βούκρας, ὀδὸς Στουρνάρα 45, Αθήνας (Grèce). (Γ-3)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελετήρια πανταχόθεν. — Nicolas Pappa, διὰ Κωνσταντῖνον Γ. Παπᾶν, Alexandrie (Egypte). (Γ-4)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὸν ὄ-νομα καὶ ψευδώνυμον. — Μιχαὴλ Ε. Καζά-νης, Βουρχάνι (Συρία). (Γ-6)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 1 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 9

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἓνας γέρος ψαράς. μὰ πού ἐπρπε νὰ περάσῃ τὸν Γαλά-ζιο Βράχο;

— Σιωπῆ, εἶπε τρίτος ἡ Μαριάννα εἶν' ἐδῶ καὶ μᾶς ἀκούει.

Ἄλλοιμονον! Ἡ δυστυχῆς Μαριάννα τ' ἀκουσεν ὅλα. Χλωμῆ, ἀκίνητη, μετὴν ἔκφρασιν φοβερᾶς αγωνίας εἰς τὸ πρόσωπον, ἐρευνῶσας τὸν ὀρίζοντα.

— Ἐνα πανὶ ἔτ' ἐν νησάκι Μοδὲξ! ἐφώναξεν ἓνας ναύτης, ὁ ὁποῖος εἶχε τηλεσκόπιον.

Ἡ Μαριάννα ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

— Κάμε μου τὴ χάρι νὰ ἰδῶ! τοῦ εἶπε.

Καὶ κολλήσασα τὸ ὑγρόν της μάτι εἰς τὸ γυζλί, ἐκύτταζε μετὰ αγωνίαν ἀπερίγραπτην.

— Εἶνε ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώ-νη!! ἐφώναξε.

— Φτάνει νὰ μπορέσῃ νὰ πλη-σίασῃ! εἶπε σιγα ὁ γέρος ψαράς.

— Γιά νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ, εἶπε μία ἄλλη γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας ἐκυθερνοῦσε τὴν τρί-την βάρκαν, — ἐκείνην πού οὔτε εἶχε φανῆ, οὔτε ἠκούσθη τίποτε δι' αὐτήν.

— Καλὲ εἶνε ἡ βάρκα τοῦ Ἀντῶνη! ἐβεβαίωσεν ὁ ψαράς, κυττάζας μετὸ τηλεσκόπιον.

— Παναγία μου καὶ Κυρά μου, φύλαγε τὸν ἄνδρα μου! προσηύχετο ἡ Μαριάννα.

Μετὸ ὅλην τὴν κακοκαιρίαν, ἡ βάρκα ἐπλησίασε γρήγορα. Σὲ λίγο ἠμποροῦσαν νὰ διακρίνουν τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχε μέσα.

Ἦσαν τρεῖς. Φεύγων ὁ Ἀντῶ-νης, εἶχε πάρῃ μαζί του τὸν τα-κτικὸν του ναύτην, ἓνα μοῦτσον, καὶ τὸν Τζανῆν.

Ποῖος λοιπὸν εἴλεπε; ...

Μετὸ μάτι κολλημένον εἰς

τὸν φάκον τοῦ τηλεσκοπίου, ἡ Μαριάννα ἐπροσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ ποῖος καὶ ποῖος ἦταν εἰς τὴν βάρκαν. Ἀλλὰ πλησιον τῆς, τὸ διαπερατικὸν βλέμμα μερικῶν γυμνασμένων θαλασσιῶν, εἶχεν ἤδη ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ Ἀντῶνης δὲν εὐρίσκειτο μετὸς συντρόφους του. Καὶ ὁ ναύτης τοῦ ἐπίσης ἐλείπεν... Εἰς τὴν βάρκαν δὲν ἦταν παρὰ ὁ μοῦτσος, ὁ Τζανῆς καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς γκούτας τῆς ἄλλης βάρ-κας πού ἐπεριμένετο...

Τρελλῆ ἀπὸ αγωνίαν, ἡ Μαριάννα ἐρωτοῦσε μετὸ βλέμμα τοὺς περιστα-μένους. Τὰ καταλυπημένα πρόσωπα

Ἐἶνε ἡ βάρκα τοῦ Ἀντῶνη!! (Σελ. 65, στ. α'.)

των τῆς ἐφανέροναν τὴν σκληρὰν ἀλή-θειαν. Καὶ ὅμως ἤθελεν ἀκόμη νὰ μι-βάλλῃ... Μετὴν τρέμουσαν χεῖρά τῆς ἐξαναπῆρε τὸ τηλεσκόπιον.

Χίλιες φορές ἡ βάρκα ἐκινδύνευσε νὰ βυθισθῇ ἀπὸ τὰ ἄγρια κύματα, ἢ νὰ συντριφθῇ ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους. Κα-θήμενος εἰς τὴν πρύμνην, ὁ Τζανῆς ἐ-κρατοῦσε τὸ δοιάκι. Μ' ἓνα μανδῆλι εἶ-χε δεμένον τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὸ ἀριστερόν του χεῖρι, ἀκίνητον, ἐφαίνετο ὡς δεμένον εἰς τὴν βλοῦζαν του. Ὁ ἄλλος ναύτης ἐπρόσχευε τὰ πανιά. Ὁ μικρὸς μοῦτσος, ὁ ὁποῖος ἦτο μόλις δώδεκα χρόνων, τὸν ἐβοη-θοῦσε, καὶ μ' ἓνα ξύλινον κουδᾶν ἀδειάζε τὸ νερὸν πού ἐπλημμύριζε τὸ σκάφος.

Τελοσπάντων ἡ βάρκα ἄραξε, καὶ ὄλοι ἔτρεξαν πρὸς τοὺς ναῦτας.

— Ὁ ἄντρας μου! ἐφώ-ναξεν ἡ Μαριάννα ἀπλό-νουσα τὰ χεῖρια πρὸς τὸν Τζανῆν.

— Ὁ Θεὸς μᾶς τὸν ἐ-πῆρε! ἐψιθύρισεν ὁ ναύτης. κλαίων ὡς παιδί.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἐβγαλε μίαν φωνὴν πού ἐξέ-σχισε τὸν λαϊμόν τῆς.

— Πέθανε ὡς γενναῖος καὶ ἄξιος ναύτης πού ἦταν! ἐξακολούθησεν ὁ Τζανῆς μετὰ ζωηρότητα. Θέλησε νὰ βοη-θήσῃ τοὺς συντρόφους του, πού ἡ βάρκα τοὺς ἐβούλιαξε.

Καθὼς ἔσκυφε γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ σχοινί ἔς ἓνα δυστυ-χισμένον πού ἐπνίγετο, πᾶρ' τὸν ἔστη θάλασσα. Πέφτω κ' ἐγὼ κατέπι του, ἀλλὰ πού νὰ τον εὔρω!... Τὸ κύμα μ' ἐρρίξεν ἐπάνω ἔστους βράχους ἔπειτα, καθὼς ἐ-γύρισε πίσω, μετὰ ξανάφερε ἔστη βάρκα, καὶ τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί μ' ἐτραβήξε καὶ μ' ἔσωσε, — ἐπρόσχευε δει-

χών τον ναύτην της άλλης βάρκας. Ο άνθρωπος αυτός άμυλούσε την στήμην εκείνην εις την χώραν του ναύτου, τον όποιον ο Αντώνης ματαιώς είχε προσπαθήσει να γλυτώσει από τον θάνατον.

Ο δε μούτσος ήτο υίός του. Είχε περάσει τα δύο του χέρια εις τον λαμόν της μητέρας του κ' έπροσπαθούσε να την παρηγορήσει.

Ο Τζανής και μερικοί γείτονες έπηγαν την Μαριάνναν εις το σπίτι της. Καθώς έμβήκεν εις την καλύβαν, όπου ποτέ πλέον δεν θα ξανάβλεπε τον Αντώνην, ή δυστυχισμένη γυναίκα άρχισε να ξεφωνίζει και να τραβομαλλιάται.

Τα άθωα χάδια των παιδιών, τα όποια ο Τζανής είχε σπρώξει στην άγκαλιά της, την έκαμαν έπιτέλους να χύσει τα δάκρυα που την έπνιγαν. Ένωσε τα τρία άγαπητά κεφαλάκια και τα έσφιξεν επάνω εις την καρδιάν της, με κλάμματα και με φιλιά.

Τα κακόμοιρα τα παιδιά δεν ήμπορούσαν να πιστεύσουν την συμφοράν των.

— Ο πατέρας θα γυρίσει! έλεγε ο Ανδρικός.

— Ω, ναί! έβεβαίωνεν ή Ροζαλία.

Η Διονυσία έκλαιγε σιωπηλή. Η Μαρούσα, άπαρηγόρητη, ήθελε να είχαν άποθάνη αυτή αντί του καλού Αντώνη.

Την άλλην ήμέραν, ή Μαριάννα άπήχησε να της διηγηθώ ο Τζανής έλας τας λεπτομερείας του δυστυχήματος, που την έκαμε χήραν.

— Ο Αντώνης είχε 'ς τον ούραγο με τους Μάρτυρας και με τους Άγιους' έπεν άρου άκουσε την διήγησιν' θά τον ξαναβρω όταν αυτά, — κ' έδειξε τα παιδιά, — θα μπορούν να ζήσουν και χωρίς εμέ.

— Ναί, Μαριάννα, άπεκρίθη ο Τζανής' όμως ο Θεός θα έκαμε καλλίτερα αν έπερνε μένα στη θέσι του καίμενου μας του Αντώνη.

Η Μαριάννα ήταν γυναίκα γενναία. Η ευσέβειά της και ή στοργή της προς τα παιδιά, της έδωσαν δύναμιν να κυριεύσει την λύπην της. Εις την περίστασιν αυτήν, ή Διονυσία και ή Μαρούσα έδειχθησαν καλά και άφωσιωμένα. Αυτά έσιγύρισαν το σπίτι, έμαγειρεύσαν, έπεριποιήθησαν τάλλα παιδιά, και τέλος πάντων έδειξαν, δια νάντικαταστήσουν την δυστυχή μητέρα, έξυπνάδαν και δραστηριότητα, που συνεκίνησε πολύ τον Τζανήν και την Μαριάνναν.

Άλλά και ο Ανδρικός ο καίμενος έκαμνεν ό,τι ήμπορούσε' τα άγόρια όμως δεν έχουν πάντοτε την πρώην έκείνην έξυπνάδαν των κοριτσιών. Έπειτα ο θάνατος του πατέρα του τον είχε βυθίσει ώσαν εις νάρκην, τον είχε άλαλιάσει. Ημέρες ολόκληρες τις έπερνούσε με τον Κιντού εις την άκρογια-

λιάν, ζητών τον άπόντα από τα κύματα που τον είχαν καταπιή, κ' έρυσινών με το βλέμμα όλα τα σημεία του διαστήματος. Η Μαρούσα έπήγαινε και τον έπερνε την ώρα του φαγητού. Την άκολουθούσεν, άλλ' άμα έπαυεν ή έπίβλεψις, έγύριζε πάλιν εις την θέσιν του. Από το στόμα του μία μόνον λέξις έβγαίνε: « Πατέρα! »

Το κακόμοιρο!... τώρα μόλις έννοούσε το μέγεθος της συμφοράς που είχε πάθη... Η Διονυσία, αν και μικρότερα, το έννοούσε καλλίτερα. Σωστή γυναίκα πλέον κατά την ψυχήν, εύρισκε, δια να παρηγορή την μητέρα της, λόγια και χάδια πολύ άνώτερα της ηλικίας της.

Από την άλλην ήμέραν εύθύς, ο Τζανής άρχισε να εργάζεται, δια να διορθώσει τας βλάβας που είχε πάθη ή βάρκα του Αντώνη. Και όμως ο καλός ναύτης δεν είχε πάθη ολίγώτερες και αυτός... Είχε μίαν μεγάλην τρύπαν εις το κεφάλι, και το άριστερόν του χέρι ήτο γεμάτον πληγάς' άλλα το θάρρος του του έδιδε δυνάμεις' δεν ήθελε να εγκαταλείψη την οικογένειαν του φίλου του.

Έπειτα από τρεις ήμέρας, ή βάρκα ήτο έτοιμη εις την έντέλειαν. Ο Τζανής άνεχώρησε δια ψάρευμα μ' ένα ναύτην που είχε μισθώσει, και με τον μικρόν μούτσον που συνάδευε συνήθως τον δυστυχή Αντώνην και που ολίγον έλειψε να πνιγώμαζι του. Άλλοίμονο! το παιδί έπρεπε να κερδίσει το ψωμί του, και έμβαινε πάλιν εις την βάρκαν με γενναϊότητα, διότι αυτό ήτο το καθήκόν του.

Υπάρχουν πολλά λυπηρά πράγματα εις αυτόν τον κόσμον' άλλα και πόσοι ήρωϊσμοί, πόσοι ευγενείς πράξεις που μένουν κρυμμένα! πόσοι υπέρβει γαμάται θάρρος και αυταπαρήσιν, που έπρεπε να μας χρησιμεύουν ως παράδειγμα!

Είπε περιττόν να είπωμεν, ότι το προίον του ψαρεύματος του Τζανή ανήκεν ολόκληρον εις την οικογένειαν Μοράνδου. Η οικογένεια αυτή είχε γίνη ιδική του. Ο ναύτης άνεδέχετο την ιεράν έντολήν να προστατεύσει τα όρρανα, ως εαν ο πατέρας των είχε προφθάσει άποθνήσκων, να του την αναθέσει.

Δια να είνε πλέον έλευθερος, έγκατεστάθη εις μίαν καλύβην εκεί κοντά. Έβρωγεν εις του Μοράνδου, άλλα συχνότερα εύρισκετο εις το πέλαγος παρα εις την στερηάν. Έπειδή ήτο από τους άνδρεύτας και ικανούς εκείνους ναύτας, τους όποιους κάθε πλοίαρχος έπιθυμεί να έχη εις το πλοϊόν του, εύκολα έπέτυχεν από τον πλοίαρχον του Άργναύτου ή άδειαν να μείνη εις το Λαμμοδέξ έως την ήμέραν που θα έφευγε το πλοϊον.

Όλον τον καιρόν που του άφινεν έλευθερον το ψάρευμα, έφρόντιζε δια τα όρρανα και την μητέρα των.

Υστερ' από ένα μήνα, όταν ήλθε πιά ο καιρός δια να φύγη, έρώτησεν ένα βράδυ την Μαριάνναν, τί έλογάριαζε να κάμη όταν δεν θά ήτο αυτός εκεί, δια να κυβερνά την ψαρέβαρκαν.

— Σου το είπα, άπεκρίθη ή χήρα' θά προσπαθήσω να νοικιάσω τη βάρκα 'ς το ναύτη μας, που είνε καλός άνθρωπος. Θα ψαρεύη και θά μου δίνη τα μισά.

— Πραγματικώς, είπεν ο Τζανής, είνε το καλλίτερον που μπορείς να κάμης. Αμέ το παιδί!

— Ο Ανδρικός;

— Μάλιστα, ο Ανδρικός... Τι κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις; Δεν συλλογίζεσαι, καίμενη Μαριάννα, ότι τον έρχόμενο μήνα θά κλείσει τα δέκα; Για την ηλικία του, είνε ψηλός και γερός. Μπορεί να έμβη από τώρα σε καράδι.

— Μα είνε πολύ μικρός...

— Εγώ 'ς την ηλικία του ήμουν μούτσος.

— Μή μου τον πάρης ακόμα, Τζανή. Είμαι τόσο δυστυχισμένη τώρα! Αφησε μου τον κάνε δυο-τρία χρόνια. Έπειτα, φοβάμαι τη θάλασσα.

— Δεν έχεις δικηρο, Μαριάννα' ξεύρεις πολύ καλά ότι ο πατέρας του ήθελε να τον κάμη ναυτικό.

— Δυστυχία μου! Ήθελουν ή μητέρα.

— Ο Ανδρικός είνε πολύ καλό παιδί, είπεν ο Τζανής' άλλα φοβάμαι μίη γίνη όκηρός.

— Εγώ πταίω.

— Δεν λέγω όχι' άλλα και ο χαρακτήρας έχει να κάμη πολύ. Ας φάγη λίγο ψωμί με ιδρωτα, και να ιδής πώς θά τον ώφελήσει. Τελος πάντων, αρκετά είπαμε για σήμερα. Τα ξαναλέμε ύστερ' από ένα χρόνο.

— Ναί, σ' ένα χρόνο! Θα γυρίσεις, ε;

— Χωρίς άλλο. Άκουσε με όμως.

Πρέπει να συνειθίσεις λίγο-λίγο το παιδί στην τραχεία ζωή που θα κάμη. Διαφορετικά θά υποφέρει πολύ. Σαν είνε καλός καιρός, στέλνε τον 'ς το ψάρεμα με τη βάρκα. Σε κανένα μεγάλο καράδι δεν πέρνουν μούτσους ολωσδιόλου άγύμναστους. Μάθε τον ακόμα και λίγα γράμματα. Τα γράμματα ώφελούν εις όλα και δεν βλάπτουν εις τίποτε. Έλα, Μαριάννα, κάμη θάρρος, σκέψου φρόνιμα, και μίη κλαίς τώρα σαν παιδί.

— Δεν μπορώ, Τζανή... Όσο συλλογίζομαι τί μου έστοίχισεν ως τώρα αυτή ή θάλασσα!

Ο Τζανής παρηγόρησεν όπως μπορούσε την δυστυχή γυναίκα. Θα έφευγε μετά δυο-τρεις ήμέρας. Εις το διάστημα αυτό, εκαινούργως την βάρκαν, έδιόρθωσε τα έργαλεία του ψαρεύματος κ'

έκλεισε με τον παλχόν ναύτην του Άντωνή την συμφωνίαν που του είχεν είπη ή Μαριάννα. Ο ναύτης αυτός, ο όποιος ώνομάζετο Κωνσταντής, ανέλαβε να διατηρή εις καλήν κατάστασιν την βάρκαν καθώς και τα δίκτυα, και να μοιράζεται το προίον του ψαρεύματος με την οικογένειαν Μοράνδου.

[Έπειτα συνέχεια]

ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατά το γαλλικόν του Alfred de Brehat]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΠΟΡΙΑ

Άγαπητοί μου,

ρο ολίγου συνητήθη με τον φίλον μας Μικρόν Άθηναίον, ο όποιος προκειμένου περι δύο προηγουμένων επιστολών μου, μου είπε τα εξής: « Έγέλασα πολύ με την ιστορίαν της Δεισπονίδος Παρουσών. Και όμολογώ, ότι έγέλασα περισσότερο με τα ελληνικά της, παρά με τα λογοπαίγνια του Έκωνος, ο όποιος βίζει κάτω και τον Άνανιαν! Άλήθεια, είνε παράξενη και άστειοτάτη παραφωνία να μιλά κανείς σαν βιβλίο, να μεταφράζει εις το άρχαϊόν έλας τες κοινάς φράσεις, και να μεταχειρίζεται ύποτακτικώς με η, και να προσέχη μήπως του πέσει κανένα νι από την αιτιατικήν. Και όμως... αν κλοεξετάση κανείς το πράγμα, θά εύρη ίσως ότι ή δεσποινίς Παρουσών... δεν έχει και ολωσδιόλου άδικον. Τί λέτε και σεΐς;

— Δεν είμπορώ να είπω τίποτε, αν δεν άκούσω πρώτα την ιδέαν σου.

— Μάλιστα' ίδου τί έννοώ: Η δεσποινίς Παρουσών έσπούδασεν, έτελειώσε το Άρσάκειον, έχει δίπλωμα με άριστα. Λοιπόν είνε γραμματισμένη, ή όπως θά έλεγεν ή Ίδιχ, πεπαιδευμένη. Και εγώ υποθέτω, ότι θά είπε με τον νοούν της: « Ο γραμματισμένος άνθρωπος δεν πρέπει να διαφέρει από τον άγράμματον; Και αν δεν έμιλή διαφορητικήν γλώσσαν, τότε πώς θά διαφέρει; Γιατί τόσα χρόνια έσπούδασα ελληνικά; Γιατί άλλο, παρά για να τα όμιλώ και να τα γράφω; Λοιπόν θά τα όμιλώ! Άδιάφορον αν οι άλλοι δεν όμιλούν έτσι. Έπιτέλους, ως γραμματισμένη που είμαι, και άριστο υχός μάλιστα, ως δώσω εγώ το καλόν παρά-

δειγμα. Θα με θαυμάσουν, θά με ζηλεύσουν και θά με μιμηθούν. » Ένα τέτοιον συλλογισμόν νομίζω ότι κάμνει ή δεσποινίς Παρουσών, και νομίζω μάλιστα ότι τον ίδιον συλλογισμόν είμπορεί να τον κάμη κάθε γραμματισμένος.

— Και σου φαίνεται ότι είνε όρθός; ήρώτησα τον φίλον μας.

— Διατί όχι;... Ξεύρω κ' εγώ;... « Αν ο συλλογισμός ήτο όρθός, είπα, τότε ή δεσποινίς Παρουσών θά είχε δικαίον πληρότατα! Και ξεύρεις τί άλλο άκόμη; Κανείς δεν θά έγέλασε μαζί της, διότι όλοι οι γραμματισμένοι θά μιλούσεν έτσι, και το πράγμα θά ήτο συνειθισμένον και φυσικόν. Άλλά βλέπεις ότι συμβαίνει το έναντίον. Σ' ο ίδιος μου ώμολόγησες πρό ολίγου ότι έγέλασες με τα ελληνικά. Και πιστεύεις ότι έγέλασαν όλοι το ίδιο. Κανείς γραμματισμένος, και πολύ πιδ γραμματισμένος από την δεσποινίδα Παρουσών δεν έμιλεί έτσι σήμερα. Και αν τυχόν όμιλήσει, θά γίνη καταγέλαστος όπως κ' εκείνη. Δεν σου λέγω, πάντα υπάρχει κάποια διαφορά μεταξύ της όμιλουμένης γλώσσης των άγράμματον, και της όμιλουμένης των γραμματισμένων. Άλλ' όταν ή διαφορά αυτή υπερβαίνει τα όρια, ή όμιλία γίνεται άμέσως σχολαστική και γελοία.

Αυτό σημαίνει ότι ο συλλογισμός σου, — δηλαδή ο συλλογισμός της Δεισπονίδος Παρουσών, — δεν είνε όρθός. Και όμως εξέφρασε μίαν εύλογον άπορίαν, δια την όποιαν είμπορεί κανείς να σκεφθώ πολλά. « Ο γραμματισμένος — είπες, — δεν πρέπει να διαφέρει από τον άγράμματον; » Ναί' άλλα όχι μόνον κατά την γλώσσαν. Πρέπει να διαφέρει κατά τας ιδέας, κατά τα αίσθήματα, κατά τον ανθρωπισμόν, κατά τας πραγματικώς γνώσεις, κατά την συμπεριφοράν, κατά την καλαισθησίην. Η γλώσσα είνε άλλο πράγμα' ή γλώσσα δεν είνε το κυριώτερον. Και δια να πεισθής άμέσως, χωρίς να σου πώ πολλά λόγια, πάρε παράδειγμα τους ποιητάς μας: τον Σολωμόν, τον Βαλαωρίτην και τους λοιπούς μεγάλους ποιητάς. Υπάρχουν πλέον άνεπτυγμένοι άνθρωποι από αυτούς; είχε κανείς ύψηλοτέρους ιδέας, ευγενέστερα αίσθήματα από αυτούς; Όχι βέβαια. Και όμως τα εξέφρασαν εις την άπλουστέραν γλώσσαν που υπάρχει, εις μίαν γλώσσαν τόσο άπλην, που δεν την όμιλομεν τώρα ούτε ήμεΐς οι ίδιοι... Βλέπεις λοιπόν, ότι αν έσπούδασε κανείς Όμηρον, δεν είνε ανάγκη να το δείξη όμιλών όμηρικώς εις τα καλά καθούμενα, και αν ένόησε τον Θεουκιδίην, δεν θά μας πείσει περί αυτού, μεταχειριζόμενος τας λέξεις του. Έχομεν μίαν κοινήν όμιλουμένην γλώσσαν, όπως όλοι οι πολι-

τισμένοι λαοί του κόσμου, ή όποια διαφέρει από την γραφομένην γλώσσαν, — από την γλώσσαν των βιβλίων, — και αυτήν όμιλομεν όλοι, γραμματισμένοι και άγράμματοι, σοφοί και άσοφοι, καλοί και κακοί. Τί είμεθα, το δείχνει ή έννοια, ή ουσία των λεγομένων μας, και όχι αι λέξεις. Δι' αυτό ο συλλογισμός της δεσποινίδος Παρουσών δεν είνε όρθός, και δι' αυτό έγέλασαμεν όλοι μαζί της, και γελοΐμεν με όποιον όμιλή κατά τή σύστημά της, δηλαδή με όβδον και με τρόπον μήπως μεταχειρισθώ καμμίαν άπλην λέξιν, ή μήπως του φύγη κανένα νι.

— Όταν γράφη όμως;

— Α! όταν γράφη το πράγμα διαφέρει. Η γραφομένη γλώσσά μας είνε διαφορετική από την όμιλουμένην. Αυτό συμβαίνει παντού, άλλα εδώ, εις ήμάς τους Έλληνας, ή διαφορά είνε άκόμη μεγαλύτερα. Άλλα και αυτή ή γραφομένη γλώσσα πρέπει να είνε όσο το δυνατόν άπλουστέρα και να πλησιάζη την όμιλουμένην. Διότι τότε είμπορεί κανείς να έκφρασθώ καλλίτερα, ζωηρότερα, και να γίνη καταληπτός περισσότερον. Όπως υπάρχει όμιλία σχολαστική, έτσι υπάρχει και γράψιμον σχολαστικόν. Και όπως γίνονται γελοίοι όσοι έλληνίζον όταν όμιλούν, έτσι γίνονται γελοίοι και όσοι το παράκαμνουν όταν γράφουν. Πάν μέτριον άριστον! Ίδου μία παροιμία, που εφαρμόζεται παντού και πάντοτε, — εκτός βέβαια από τους βαθμούς, διότι το μετρίως δεν είνε ποτέ άριστον...»

Αυτά είπαμεν προχθές με τον φίλον μας Μικρόν Άθηναίον. Και έπειδή άπαντούσα εις μίαν άπορίαν του, ή όποια μου έφάνη εύλογος και την όποιαν ίσως είχατε πολλοί, δια τοΰτο έκρινα καλόν να σας μεταδώσω την συνομιλίαν μας.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Τζιτζίκας, τί τερετίζεις Πότ' έδώ και πότ' εκεί, Και ταΰτιά μας τα σκοτίζεις Με την ίδια μουσική;

Ποιός σου πιάνει, ποιός σου σφιγγει, Τζιτζικά μου, το λαρύγγι; Ό λαμός σου δεν πονεί; Που την βρίσκεις τή φωνή;

Σύ, που σ' έψαλε το πάλαι Τών Ανακρεόντων λύρα, Την άμέριμνή σου μόρα.

Στά κλαδιά των δένδρων ψάλε. Δεν φροντίζεις πως θά φας, Μόνο την δροσιά ρουφάς, Κι' ή δροσιά δεν θέλει πέφεις... Σάν δεν τρώς, τί θά χωμέψης;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ [Έκ του ήπι ενδοθέντος άστέρου Μέρου του «Πασούλη-φιλολόγου»]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η.

Δέν παρηγορήθησαν πολύ με τον περίπατό τους 'στό περιβόλι, κι ανέβηκαν 'στό σπίτι. Εκεί, καθώς εγύριζαν από δωμάτιο σε δωμάτιο, έφθασαν και 'στό γραφειόν του μπαμπά των.

Επάνω 'στό τζάκι, ήταν δυο βάζα πολύ εύμορφα.

— Τί ώρατο! φωνάζει ο Τάκης, και πέρνει το ένα για να το κυττάξη από κοντά.

Εκεί που το εκύτταζεν, είτε από την συγκίνησή του, είτε από άλλο λόγο, — δέν ξεύρω πώς, — του πέφτει έξαφνα από το χέρι κάτω 'στό πάτωμα και γίνεται θρύψαλα!

Ο μπαμπάς, μόλις άκουσε τον κρότο, έτρεξε.

— Ποιός έσπασε το βάζο; έρωτά.

— Έμεις! άπαντούν μαζί και τὰ δυο αδέλφια.

— Και πώς το κατορθώσατε;

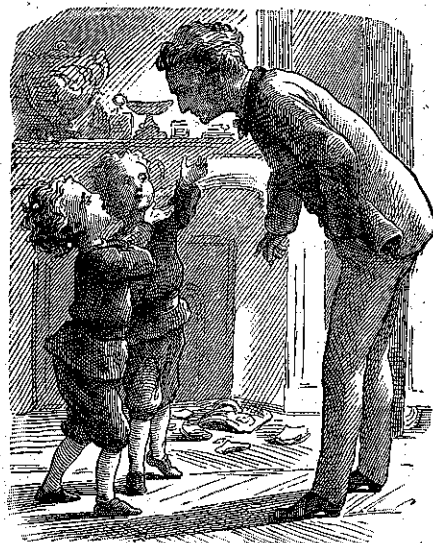
— Νά, έτσι! λέγει ο Τοτός.

Και άρπάζει στη στιγμή το άλλο βάζο, και το άφίνει να πέση κάτω, όπου έγινε και αυτό χιλια κομμάτια!

Ο Τάκης και ο Τοτός παρηγορήθηκαν για τη στέρση της Διλίκας, με τη ζημία που έκαναν και με την τιμωρία που τους έβαλεν ο μπαμπάς. Γιατί εκείνο το μεσημέρι τους άφισε νηστικούς, — κ' έτσι μπόρεσαν να χωνέψουν και τὰ άγουρα μέσιλα που έφαγαν!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

— Είσαι ήμερη σαν το άρνάκι, και ύπομονητική σαν τον Ίώβ! άπήντησεν ή Χαρά Σάμφορν.

— Μα και σύ; άνέκραξεν ή Αιμιλία, κοκκινίζουσα ως ταυτιά. Σε παρακαλώ, Χαρά, μή με κολακεύης. Τόσον όλίγον καιρόν που με γνωρίζεις, δέν είδες παρά την καλήν μου όψιν. Νά ήξευρες όμως τί κακόν χαρακτήρα που έχω! Κάποτε, όταν μου έναντιόνονται, με πιάνει θυμός φοβερός. Καλλίτερα να σε προσιδοποιήσω διότι καμμίαν ήμέραν είμπορεί να με ιδής έξαφνα πολύ διαφορετικήν άφ' ό,τι με ξεύρεις, και να παύσης να με αγαπάς.

Δυστυχής Αιμιλία! Της έστοίχιζε πολύ να κάμνη τοιαύτην έξομολόγησιν

ενώπιον ξένων' άλλ' ή ειλικρινείά της ή μεγάλη δέν άνείχετο εγώμια, των όποιων εγνώριζεν ότι ήτο άναξία.

— Μαγαπάς ακόμη λίγο; ήρώτησε σιγά την Χαράν μετά την γενναίαν της έξομολόγησιν.

— Διπλά από πριν, άπεκρίθη αύτη' άλλ' άν σε πιάση, ποτέ ό φοβερός και τρομερός αυτός θυμός, που σε κάμνει τρελήν, να έλθης εδώ να σου φορέσω αυτόν τον ζουρλομανδύαν, να! Και την ενηγκαλίσθη σφιγκτά.

Η ΠΑΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

Αιμιλία

«Καλησπέρα, κυρία Φάγγ. Είμαι πολύ μελαγχολική απέψε, κ' έρχομαι να συνομιλήσω όλίγον μαζί σας, διά να συνέλθω.

«Σήμερα συμπληρούνται δύο μήνες άφότου έφθασα εις το Κιμπασσέτον...

Ω, τί άργά που πέρασαν οι δύο αυτοί μήνες!

«Μου δείχνετε τον Κάρολον, διά να μου πητε βέβαια ότι ό καιρός μου δέν επήγεν όλως δόλου χαμένος. Ναι, είμπορεί' άλλ' αυτό δέν μ' έμποδίζει να αισθάνωμαι συχνά νοσταλγίαν... Εσύρετε ότι ό Κάρολος έχει μεγάλην κλίσιν διά τὰ μαθηματικά; Μόγος του έχει μάθη περισσότερα από τον αδελφόν μου Δίκ. Θα πητε ότι ό Δίκ είνε μόνον δεκατριών χρόνων' αλλά για συλλογισθήτε και πόσους καθηγητάς είχαν! Έδειξτε εις τον Κάρολον τὰ όλίγα που ήξευρα εγώ, κ' έκαμε προόδους... μα προόδους καταπληκτικάς. Είμαι πολύ εύχαριστημένη που τον έσυμπάθησεν ό δικαστής κ. Δάβενπορτ.. Διαιτί εκπλήττεσθε; κανείς δέν σας έκαμε λόγον περί αυτού; Ίδού λοιπόν πώς συνέβη:

«Η Χαρά, άστεινομένη, διηγείτο εις τον κ. Δάβενπορτ, ότι διερχομαι τας ώρας τής άνεσείως μου, κάμνουσα ανταγωνισμόν εις τον κύριον Σμάρτ τον διδάσκαλον. Τοῦτο ένίκησε την περιέργειαν του δικαστού να γνωρίση τον «μαθητήν» μου Κάρολον, και τώρα είνε φίλοι στενοί! Ο κ. Δάβενπορτ ένθουσιάσθη μαζί του, και ό Κάρολος τώρα πετά εις τους ουρανούς, διότι είμπορεί να έχη όσα βιβλία του χρειάζονται, άφού ό δικαστής έθεσεν εις την διάθεσίν του όλην του την βιβλιοθήκην. Τοῦτο είνε εύχαριστον άφ' όλας τας επέψεις, κ' εύχαριστήσα πολύ την Χαράν, που έγινεν ή αίτία.

«Τί άστεϊόν που είνε να όμιλώμεν διά τον Κάρολον δίπλα του, χωρίς να ήξεύρη ότι άποτελεϊ το θέμα της γραπτής μας συνομιλίας! Ίδτε τον, δέν σηκώνει το κεφάλι από το τετράδιόν του. Είνε τόσον εύτυχής με την ιδέαν ότι θα υπάγη σχολείον τον έρχόμενον χειμώνα, ώστε δέν θέλει να χάση ούτε στιγμήν. Μου διηγήθη όλα όσα υπέφερε πριν έλθω εδώ. Δέν άπορώ πλέον διά την ύπομονήν, με την όποιαν ύποφέρει τους θυμούς του παππού και τας ιδιοτροπίας της γιαγιάς. Κατά βάθος ό παππούς τον αγαπά πολύ, και μολονότι τον κακομεταχειρίζεται κάποτε, τον εκτιμά, διότι «δέν ύπάρχουν κατεργάρδες εις την οικογένειάν του, και διότι και αυτός ό ίδιος είνε καλό και τίμιον παιδί, εργατικώτατον.»

Εσύρετε ποίον υπαινίσσεται ό παππούς, όμιλών περί προσώπων που είχαν κ α τ ε ρ γ ά ρ ι δ ε ς εις την οικογένειάν των;... Άλήθεια, κάτι έχω να σας διηγηθώ περί της Δόρας Τόπλιφ. Κανένα κορίτσι δέν την χωνεύει, και όλα άνεξαιρέτως την κακολογούν από πίσω της' όταν όμως είνε έμπρός, της κάμουν ένα σωρό τ ε μ ε ν ά δ ε ς. Και εκείνα

ακόμη που λέγουν τὰ χειρότερα εναντίον της, κολακεύονται εις το έπακρον όταν καταδεχθή να τας χαιρετίση άπλω εις τον δρόμον. Αυτό με θυμώνει εις τον ύπερτατον βαθμόν' άλλ' ό,τι με θυμώνει ακόμη πρισσότερον, είνε ή συμπεριφορά της εις Δόρας άπέναντι της Εινης Γκλιθδινς. Την Τετάρτην, ή Είνη ελησιμόνησε νάναψη από νωρίς την φωτιάν. (Άλήθεια, τί άφηρημένο κορίτσι που είνε! νομίζει κανείς ότι εύρίσκεται αιωνίως εις τὰ σύννεφα. Η Χαρά λέγει ότι προσπαθεί να εύρη καμμίαν όμοιοκαταληξίαν.) Λοιπόν, την Τετάρτην έκαμνεν ένα κρύο διαβολέμενο. Φωτιά άκόμη τίποτε. Φθίνει ή εις Δόρα Τόπλιφ.

«— Τί γάλ' α είνε αυτά; είπεν. Α. Είνη, δέν κάμνεις καθόλου καλά τή δουλειά σου!»

«Η Είνη δέν άπεκρίθη. Γονατιστή άπέναντι της θερμάττρας, έσώρευε ξύλα, των έκοίων ό κπνός την έπιανε 'στό λαιμό κ' έδηγε σαν άρρωστη. Όταν όμως ή Δόρα προσέθεσε και μίαν ύβριν, ή Είνη έσηκώθη:

«— Πώς μου όμιλείτε έτσι, Δεβόρα;

«— Όπως όμιλώ πάντοτε εις τους κατωτέρους μου! άπεκρίθη εκείνη.

«Η Είνη έδωκε μίαν πνιγμένην φωνήν, κ' έφυγε σκεπάζουσα το πρόσωπον με τὰ χέρια της. Έκύτταξα γύρω μου, διά να ιδώ ποία θα έπερνε το μέρος της. Καμμία! όλαι, και αύτη άκόμη ή Χαρά, έλεγες ότι μετεμορφώθησαν εις στήλην άλατος, όπως ή σύζυγος του Λόι. Μου ήρχετο να τες δείρω!

«Έλησιμονούσα ότι ήμουν ακόμη πολύ καινούργια, ώστε να έχω το δικαίωμα να εκφράσω γνώμη...

«— Είνε φοβερόν! εφώναξα' έπρεπε να έντρέπεσθε, εις Δόρα!

«Κ' έτρεξα κατόπι της Εινης, διά να την παρηγορήσω. Ημουν τόσον θυμωμένη, ώστε έτρεμα

«— Μην κλαίς, καλή μου Είνη, της είπα, κ' έπέρασα το χέρι μου εις την μίσην της όπως ήμπορεσα, — διότι το χέρι μου δέν είνε πολύ μακρόν, ή δέ μέση της πρέπει να έχη περίμετρον τουλάχιστον έβδομήντα εκατοστών!

«— Αφήστε με! μου είπεν άποθουσά με' και άνοιξε τον σουγιάν της με ύφος τραγικόν.

«Ητο τόσον εξημμένη, τόσον έξω φρενών, ώστε ένόμισα πραγματικώς ότι είχε σκοπόν ναύτοκτονήση. Κ' επάγωσα από τον φόβον μου.

«— Ηθελα να πέθαινα! εφώναζεν' δλοι με περιφρονούν και με μεταχειρίζονται σαν σκουπίδι ταύ δρόμου.

«Την έβεβαίωσα, καθ' όλους τους τόνους και τους τρόπους, ότι τὰ κορίτσια την άγαπούσαν, ενώ κατά βάθος περιφρόνουν την Δόραν Τόπλιφ. Άλλ'

εκείνη επέμενε να επαναλαμβάνη, ότι δέν την ελογόριαζε δι' άνθρωπον κανείς... Υποστηρίζουσα το εναντίον, κατώρθωσα κάπως να την καθησυχάσω. και άμκ ήκουσα την φωνήν της εις Λιχτμπόντυ, της διδασκαλίσσης μας, έσπρωξα γρήγορα την Εινην εις τον αντιθάλαμον, διά να κλαύση εκεί με την ήσυχίαν της, και επιστρέψασα εις την τάξιν, έδοκίμασα νάναψη εγώ την φωτιάν.

«Δέν ήτο πολύ φυσικόν, κυρία Φάγγ; Κάποια έπρεπε βέβαια να την νάναψη. Και όμως δέν φανιάζεσθε τί έντύπωσιν έκαμεν εις τὰ κορίτσια ή πρξίξις μου! Ένόμιζε κανείς ότι έπεσε κεραυνός!

«Είς το διάλειμμα ή Χαρά μου όμίλησε σοβαρώς.

«— Όρα (σθης λοιπόν να πέρνης το μέρος όλων των άδικουμένων εις το Κιμπασσέτον; μου είπε.

«Και επειδή έσιωπούσα:

«— Μα τί σου ήλθεν, Αιμιλία, να κάμης αυτό που έκαμες; με ήρώτησε ζωηρώς.

«— Μα ήμπορούσα να κάμω διαφορετικά; άπήνησα εις τον ίδιον τόνον.

«— Έταπεινώθης άπέναντι όλων!

«— Πώς; και νομίζεις, Χαρά, ότι ή Δόρα Τόπλιφ είχε δικηο να μεταχειρισθή έτσι την Εινην; Άποκρίσου μου σοβαρώς.

«— Όχι, βέβαια, όχι' άπεκρίθη. Η Δόρα είνε πολύ άπότομη και δεσποτική' αλλά πρέπει κανείς να την πέρνη όπως είνε.

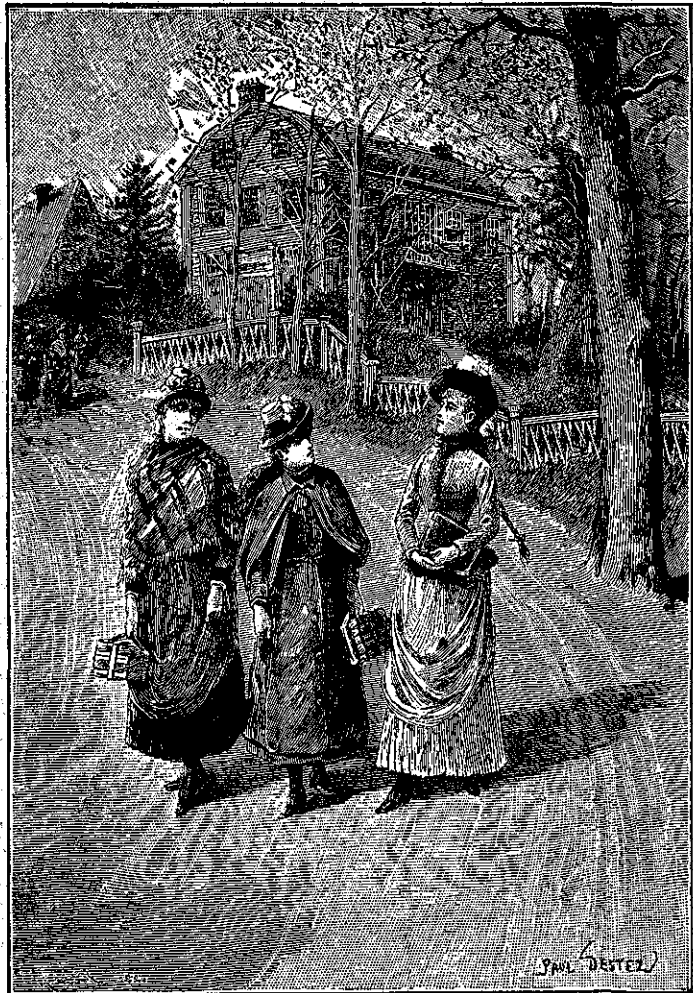
«—Και διατί, παρακαλώ;

«— Διότι είνε από μεγάλην οικογένειαν. Να ήξευρες τί ώρατόν σπίτι έχουν και τί λαμπράς συναναστροφάς' που δίδουν!... Έπειτα, έτσι θέλει αύτη. Θέλει να είνε ή κυρία, θέλει να μας σέρνει αύτη, και δέν θέλει να της έναντιόνεται καμμία εις τίποτε.

«— Μου είνε άδιάφορον, εφώναξα' είτε θέλει είτε μή, κάθε φοράν που θα

κάμνη άδικίαν, εγώ θα έξεγειρόμαι!... «—Ωστε δέν θέλεις πλέον νάνήκης εις τον κύκλον μας; μου είπεν ή Χαρά. Άν μαλλώσης μαζί της, εγώ δέν είμπορώ να κάμω τίποτε... θά σε άποκλείσουν. Και να ιδής, ότι δύσκολα θα σου συγχωρηθή και το σημερινόν πραξικόπημα.

«Θα πιστεύσετε, αγαπητή μου κυρία Φάγγ, ότι ήρχισα να κλαίω σαν παιδί;... Όλίγον μ' έμελε διά την Δόραν Τόπλιφ' άλλ' ή ιδέα ότι ήμπορούσε να μου θυμώση όλη ή τάξις, ήτο πάρα πολύ λυπηρά δι' έμέ. Η φύσις

Σελ. 70, στήλ. α'.

«Μα διατί είδατε τόσον ψυχρά μαζί μου;» (Σελ. 70, στήλ. α'.)

μου είνε τοιαύτη' διά να ζήσω, έχω ανάγκην της έπιδοκιμασίας, της ύποστηρίξεως, και προπάντων της αγάπης των άλλων.

«Άλλά το περιεργότερον από όλην αύτην την ιστορίαν, είνε ότι αντί να με μεμφούην αι άλλαι, ή να με άποκλείσουν, όπως έφοβείτο ή Χαρά, μου έκαμαν άπεναντίας ένα σωρόν έπαίνους, — άλλ' έννοείται εις το αύτί.

«Η Δόρα έγινε πάρα πολύ ύπερήφανη! μου είπεν ή Βεργινία Κούοτις' ήτο καιρός να το έννοήση, και είμεθα

